

БАБОЛОЦЬКИЙ МУЧЕНИК

- Будьте гідними слави воїна Христового Стефана Веремчука, - ці слова належать святому царю-новомученику імператору Миколі II. Він промовив їх 1916 року у Рівному, куди приїхав, щоб нагородити Георгієвським хрестом і медалями воїнів, котрі відзначилися під час Першої світової війни. Ось так відразу ім'я простого селянина із Баболок, з'явлене на царевих вустах, стало відомим на всю державу...

7 вересня 1915 року частини 76-го піхотного Кубанського полку підійшли до правого берега річки Іква. Селянин села Баболоки тодішньої Княгининської волості Дубенського повіту Волинської губернії 30-річний Стефан Веремчук переправився на човні з протилежного берега і розповів командирі другої роти цього полку про силу і розміщення противника, що займав позицію на лівому березі Ікви біля села Баболоки, після чого негайно повернувся до своїх односельчан. Повідомлення селянина було суттєвим і важливим. Після його розповіді, завдяки правильному напрямку вогню російської артилерії, становище австрійців стало настільки важким, що вони змушені були покинути окопи, спалити село і відійти на другу лінію

укріплень поблизу лісу. Вранці наступного дня Стефан, побачивши, що російські розвідники хочуть переправитися через річку, швидко човном перевіз усіх на свій бік.

Ворог їх помітив і відкрив сильний вогонь, а потім почав і наступ. Під натиском розвідники відступили через село до річки. Один із них промовив Стефану: «Тепер ми пропали». На що Стефан заспокоїв його: «Надійтеся на Бога. Він вас врятує!» І почав переправляти розвідників через річку. Під час переправи ворожа куля влучила йому у стегно. Але, незважаючи на рану, Стефан перевіз усіх солдат. Вони почали переконувати його, аби не повертався у село, залишився з

ними. Запевняли, що «мадари» його вб'ють. Та чоловік не послухався, бо там залишилася його сім'я. І зі словами: «Я ще потрібен односельчанам», - поплив човном назад.

Ступивши на берег, за переказами односельців, Стефан зразу впав від втрати крові. Коли уже був близько від своєї домівки, декілька мадяр кинулися на нього і потягли до найближчої траншеї. Селяни чули, як він гукав: «За вас, православні, за царя муки приймаю...»

А наступного дня після відступу ворога дружина Устина знайшла замордованого австрійцями чоловіка: він лежав лицем донизу, в одній сорочці. Руки були порізані, плечі підрубані, перерізані ключиці, сухожилля теж перерізані і кінці їх витягнуті, м'язи на грудях, спині і руках були вирізані...

Обмивши тіло мученика, одягли на нього чисту білизну і поховали на місцевому цвинтарі.

Закатований Стефан Веремчук за свідченням односельчан вирізнявся надзвичайною релігійністю, абсолютною незлобівістю, сильною любов'ю до матері Марини, дружини, дітей та друзів. До того ж, незважаючи на свою бідність, він зі всяким готовий був розділитися останнім і завжди надзвичайно близько сприймав до серця горе сторонніх людей. А ще він гаряче любив свою Батьківщину.

Сьогодні Свято-Троїцький храм с.Війниці прикрашає панікадило, яке багато років тому пожертвувала незряча Марина - мати Стефана...

*Ніна МАМЕДОВА,
прихожанка Свято-Троїцького храму
с.Війниці.*